

Dosarul nr. 2ra-2341/18

Prima instanță - Judecătoria Chișinău, sediul Centru (V. Lastavețchi)

Instanța de apel - Curtea de Apel Chișinău (A. Bostan, V. Negru, A. Pahopol)

Î N C H E I E R E

14 noiembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Mariana Pitic
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Masiutin Maxim,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Maxim Masiutin împotriva lui Tanurcov Ștefan, intervenient accesoriu Societatea cu Răspundere Limitată "Ritlabs" cu privire la contestarea unor prevederi ale hotărârii adunării generale a asociaților Societății cu Răspundere Limitată "Ritlabs" din 17 martie 2017 și repararea prejudiciului moral,

împotriva deciziei din 22 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de Masiutin Maxim și menținută hotărârea din 24 mai 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru,

c o n s t a t ă :

La 12 aprilie 2017, Masiutin Maxim s-a adresat în instanța de judecată cu cerere de chemare în judecată împotriva lui Tanurcov Ștefan, intervenient accesoriu Societatea cu Răspundere Limitată "Ritlabs" solicitând declararea nulității punctelor 6 și 7 din hotărârea adunării generale a asociaților Societății cu Răspundere Limitată "Ritlabs" din 17 martie 2017, prin care s-a hotărât: (6) atragerea la răspundere a asociatului Societății cu Răspundere Limitată "Ritlabs", Maxim Masiutin, pentru neexecutarea obligațiilor stabilite prin actul de constituire și Legea privind societățile cu răspundere limitată; (7) urmărirea pe cale judiciară a administratorului Societății cu Răspundere Limitată "Ritlabs", Maxim Masiutin, pentru prejudiciile cauzate societății și încasarea sumei de 20000 lei cu titlu de prejudiciu moral și a cheltuielilor de judecată și asistență juridică.

În motivare, a reiterat că asupra chestiunii indicate în p.6 al hotărârii a fost luată în exclusivitate de o singură persoană, adică doar cu voturile lui Tanurcov Ștefan care a votat „pro”, fiindcă alt asociat, Masiutin Maxim, nu are drept să participe la votarea unor chestiuni. Maxim Masiutin s-a expus în procesul-verbal că el nu este de acord cu chestiunea nr.6 și consideră că ea este ilegală.

Referitor la pct. 7, a indicat că conform art. 57 alin. (3) din Legea privind societățile cu răspundere limitată, asociatul nu-și exercită dreptul la vot în deliberările

adunării generale a asociațiilor privind aportul în natură al său ori al persoanelor sale afiliate, privind actele juridice încheiate între el sau persoanele sale afiliate și societate ori privind răspunderea sa față de societate. Pentru adoptarea hotărârilor în astfel de chestiuni, majoritatea se determină din voturile asociațiilor care au dreptul să voteze în chestiunile respective. Această restricție nu se aplică societăților cu asociat unic, precum și în cazurile încheierii de către societate a unui act juridic cu toți asociații săi și/sau cu persoanele afiliate ale tuturor asociațiilor.

În privința chestiunii din pct.7, și-a expus dezacordul în privința tragerii sale la răspundere în calitate de administrator și a considerat că acest lucru este nefondat și neîntemeiat. În procesul-verbal este indicat că asupra acestei chestiuni s-au expus „pro” 100% din numărul persoanelor care au dreptul să voteze.

Reclamantul a relatat că fiind asociat al Societății pe Acțiuni „Ritlabs” îndeplinește funcția de administrator. Drepturile și obligațiile administratorului și asociatului sunt diferite. Potrivit art.57, într-adevăr sunt unele interdicții puse unui asociat când alții asociați hotărăsc neîndeplinirea unor obligațiuni de primul și interzicerea expunerii votului său la luarea deciziei, însă p.7 al hotărârii adunării generale din 17 martie 2017 este luat asupra răspunderii administratorului. Astfel, Tanurcov Ștefan și reprezentantul său prezent la adunare, au interpretat greșit prevederile art.57 și au considerat că acestea pot fi aplicate și în privința administratorului care este asociat și, prin influența sa, l-au obligat pe Maxim Masiutin să nu se expună asupra chestiunii din p.7

Maxim Masiutin a mai menționat că art. 76 din Legea privind societățile cu răspundere limitată nu stabilește careva restricții unui asociat care îndeplinește funcția de administrator la votarea asupra răspunderii contractuale sau delictuale.

Art. 57 este inaplicabil în speță, fiindcă, conform prevederii legale menționate, asociatul nu votează dacă să examinează chestiunea asupra răspunderii asociatului față de societate, iar în pct. 7 s-a examinat răspunderea administratorului și, ca urmare, asociatul are dreptul să expună poziția sa la adunare.

În opinia reclamantului în speță sunt toate motivele de a anula chestiunea nr.7 emisă la adunarea Societății cu Răspundere Limitată „Ritlabs” la 17 martie 2017 din motiv că asociatul Masiutin Maxim nu a fost admis în calitate de asociat, fără temei legal, la votarea chestiunii cu nr.7. â

Prin hotărârea din 24 mai 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru cererea de chemare în judecată depusă de Masiutin Maxim, a fost respinsă.

Pentru a hotărî astfel, instanța a constatat că reclamantul a fost prezent la adunarea generală. Fiind administrator s-a preocupat de convocarea adunării generale, de petrecerea ei, precum și de întocmirea procesului-verbal. Totodată, acesta nu a votat contra după punerea la vot a chestiunilor contestate, nu a făcut absolut nici o obiecție cu privire la procedura de vot, cu privire la opțiunea sa de vot sau alte aspecte procedurale.

Instanța a reținut că circumstanțele speței atestă faptul că asociatul Masiutin Maxim nu întrunește condițiile prevăzute de art. 61 alin.(2) din Legea privind societățile cu răspundere limitată, pentru a contesta dispozițiile litigioase ale hotărârii adunării generale a asociațiilor Societății cu Răspundere Limitată „Ritlabs” desfășurată la 17 martie 2017.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la 14 iunie 2017, Masiutin Maxim

a declarat apel împotriva hotărârii din 24 mai 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, solicitând casarea hotărârii menționate și admiterea cererii de chemare în judecată.

La 23 iunie 2017, Societatea cu Răspundere Limitată „Ritlabs” a depus cerere de alăturare la apelul depus de Masiutin Maxim.

Prin decizia din 22 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost respins apelul declarat de Masiutin Maxim și s-a menținut hotărârea din 24 mai 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

La 06 septembrie 2018, Masiutin Maxim a declarat recurs împotriva deciziei din 22 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii din 24 mai 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru solicitând admiterea recursului, casarea hotărârilor menționate supra și emiterea unei noi hotărâri de admitere a cererii de chemare în judecată.

În motivare a indicat că la examinarea cauzei în fond atât instanța de apel cât și instanța de fond au aplicat greșit normele de drept material și anume au interpretat eronat prevederile art.46 din Legea privind societățile cu răspundere limitată.

Examinând apelul, instanța de apel s-a axat numai pe respectarea procedurii de convocare a adunării generale și votarea propriu zisă a asociaților, dar nu a stabilit diferența dintre răspunderea administratorului și cea a asociatului și astfel, nu a aplicat legea care trebuia aplicată.

Tragerea la răspundere în calitatea sa de salariat, putea fi doar în baza unei achete de serviciu, care la rândul său să stabilească existența sau lipsa prejudiciului și mărimea acestuia deoarece, sumele reflectate la pierderi în evidența contabilă nu constituie un prejudiciu în sensul legislației civile. Intimatul urma să solicite o explicație a administratorului referitor la survenirea prejudiciului.

Recurentul a reiterat că hotărârea adunării generale a asociaților din 17 martie 2017 este adoptată cu încălcarea art. 46 din Legea privind societățile cu răspundere limitată și art. 334 din Codul muncii. Astfel, prin prisma art. 220 alin.(1) din Codul de procedură civilă și art. 12, 324 din Codul muncii este nulă.

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează că Curtea de Apel Chișinău a pronunțat dispozitivul deciziei la 22 mai 2018.

Conform art.434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Potrivit scrisorii de comunicare, instanța de apel a expediat copia deciziei motivate participanților la proces, la 05 iulie 2018 (f.d.245 Vol.I).

Recurentul a invocat că copia decizie motivate a recepționat-o la 14 august 2018, fapt confirmat prin copia plicului poștal anexat la dosar (f.d.4, Vol. II).

Cererea de recurs a fost declarată la 06 septembrie 2018, respectiv în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art.439 alin. (2) și (3) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copie de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor

invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acest este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helters c. Suediei 9

octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Masiutin Maxim, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Masiutin Maxim.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Ala Cobăneanu

judecătorii

Mariana Pitic

Dumitru Mardari